

zákona i »postoupení« v § 18 zákona starého znamenají převod rozmnožovacího prostředku do vlastnictví (srovnej Pospíšil, výklad zákona o právu původském str. 109, Altschull, Erläuterungen zum österreichischen Urheberrechtsgesetze, str. 78, a Löwenbach k § 18 nového zákona). Nehledíc k tomu, že v tomto dodatku spojuje soud nalézací účinky opravňující k reprodukci se skutečností, jež jich po zákonu nezakládá, je skutkový předpoklad nalézacího soudu o omylu obžalovaného co do dovození reprodukce stížen neúplností, již mu zmateční stížnost, třebaš pod jinými hesly, právem vytýká. Nelze sice přisvědčiti stížnosti, upírali onomu výroku důvody, neboť rozsudek přece jen, byť stručně, poukazuje k tomu, že Sch. ml., od něhož obžalovaný podle předpokladu soudu v roce 1924 dostal menší štoček (k dispozici), byl zaměstnán v otcově závodě, a k nevelké ceně štočku, při čemž ovšem přehlíží, že nešlo o cenu štočku, nýbrž o právo rozmnožovací. Ale pravda je, že, měl-li soud nalézací pro přiznání omylu obžalovaného, jen jeho předpokládanou domněnku, že mu Sch. ml. dal štoček (k dispozici) s vědomím svého otce, soukromého obžalobce, neměl pouštěti se zřetele, nýbrž měl v této příčině uvážiti, co sám zjišťuje, že k odevzdání (menšího) štočku synem soukromého obžalobce došlo na podzim 1924, že však soukromý obžalobce sám v roce 1926 zapůčil obžalovanému (větší) štoček jen k otištění ve zvláštním čísle »D. Bote« z června 1926, ale výslovně si při tom vyhradil, že nesmí se poříditi kopie (rozmnožení) a že nesmí se rozšiřovati (do oběhu uváděti). Při zjištěné totožnosti díla obojím štočkem rozmnožovatelného bylo tedy podle zásady § 258 a 270 čís. 5 tr. ř. na soudě nalézacím, by, než došel k onomu předpokladu, vypořádal se s těmi výsledky hlavního přelíčení a průvodního řízení, jež poukazovaly k tomu, že obžalovaný v roce 1926, než přikročil k otištění menšího štočku v kalendáři na rok 1927, věděl o tom, že soukromý obžalobce nepřivoluje k jinakému otištění (napodobení a odbývání) kresby, než ke kterému výslovně přivolil; tak se zachovati nalézací soud opomenul. Poněvadž vada týká se okolnosti závažné, pro posouzení případu přímo rozhodné, je rozsudek stížen zmatečností podle čís. 5 § 281 tr. ř. Bylo proto podle § 288 čís. 1 tr. ř. uznati, jak se stalo, aniž třeba zabývati se i dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 3293.

Na zmateční stížnosti jest, by označila ony složky zlého úmyslu, jež podle jejího náhledu měly býti zjištěny, avšak zjištěny nejsou; nestačí pouhé tvrzení, že není zjištěn »zločinný úmysl«.

Podle § 5 tr. zák. je návodcem ke zločinu, kdo rozkazem, radou, poučením, pochvalou zlý skutek nastrojil nebo k němu úmyslně příčinu dal. Rozkaz, rada, poučení, pochvala mohou se díti v jakékoliv formě; pro návod ke krivému svědectví stačí i pouhý posuněk (položení prstu na ústa za zády vyšetřujícího soudce a zavolání »pst«).

(Rozh. ze dne 13. října 1928, Zm II 87/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 22. prosince 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák. a zločinem podvodu a spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) b) a 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Antonína J-a napadá rozsudek soudu první stolice, pokud byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák. a zločinem podvodu a spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 199 a), b) a 200 tr. zák., číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čis. 5 a 9 a) tr. ř., leč neprávem. Pokud jde o výroky, odsuzující stěžovatele pro zločin zpronevěry a pro zločin podvodu, spáchaný na Rudolfo O-ovi, Aloisu R-ovi, Josefu Ž-ovi, Františku M-ovi a Adolfu A-ovi (§§ 197, 199 b), 200 tr. zák.) namítá stížnost, zřejmě s hlediska § 281 čis. 9 a) tr. ř., že rozsudek nezjišťuje, že stěžovatel jednal » v úmyslu zločinném«. Na zmateční stížnosti bylo, by označila ony složky zlého úmyslu, jež podle jejího názoru měly býti zjištěny, avšak zjištěny nejsou. Než zmateční stížnost tak nepostupuje, obmezujíc se na pouhé tvrzení, že není zjištěn »zločinný úmysl«, tak že není z ní patrné, v čem vlastně spatřuje tvrzenou jí vadu rozsudku. Důvodu zmatečnosti podle § 281 čis. 9 a) tr. ř. není za tohoto stavu věci v tomto směru vůbec provedena.

Pokud jde o výrok rozsudku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. spáchaným tím, že nastrojil radou a poučením zlý skutek spoluobžalovaného Františka M-e, záležející v tom, že tento vydal dne 15. září 1927 před okresním soudem ve Fulneku v trestní věci proti stěžovateli křivé svědectví, namítá stížnost, zřejmě s hlediska § 281 čis. 9 a) tr. ř., že jednání stěžovatelovo, v němž rozsudek spatřuje návod ke křivému svědectví — jednání to spočívalo podle skutkového zjištění rozsudku v tom, že stěžovatel při sčelení se svědkem M-em, který potvrdil, že stěžovatel vybral od něho dne 17. září 1926 před hlavním líčením 29 Kč 30 h, položil za zády vyšetřujícího soudce prst na ústa a zavolal na M-e: »Pst, pst« a tím způsobil, že M. změnil svou svědeckou výpověď v ten smysl, že je možno, že stěžovatel peníz od něho nevzal a nežádal — neodpovídá pojmu návodu, ježto prý svádění ke křivému svědectví předpokládá daleko více, než pouhý posuněk a zavolání »Pst, pst, pst!«. Námitka stížnosti není odůvodněna. Podle § 5 tr. zák. je návodcem ke zločinu, kdo rozkazem, radou, poučením, pochvalou zlý skutek nastrojil nebo k němu úmyslně příčinu dal. Rozkaz, rada, poučení, pochvala mohou se díti v jakékoliv formě, zejména tedy též způsobem v souzeném případě zjištěným. Tvrdí-li stížnost v této souvislosti, že mohlo jíti o pouhé upozornění, by si M. lépe na případ vzpomenu, by mluvil pravdu, a že tu nemusilo jíti o vyzvání, by neudal pravdu nebo by něco zamlčel, stačí poznamenati, že z rozhodovacích důvodů vysvítá, že nalézací soud zkoumal obhajobu stěžovatelovu, podle níž tento chtěl M-e jen upozor-

niti, by si vzpomněl, že byl s ním v hotelu »Imperiál« a tam platil za něho útratu, že však dospěl k závěru, že toto zodpovídání se stěžovatelovo nezasluhuje víry. Posléze uvedenými vývody neprovádí tudíž stížnost uplatňovaný hmotněprávní důvod zmatečnosti po zákonu, ježto vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného, ba jím vyloučného (§ 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř.).

Čís. 3294.

Z toho, že standarta obsahovala toliko citát bez souvislosti s dalším obsahem a smyslem případného parlamentního jednání a řeči tam pronesené, nemůže se dovozovati, že se jednalo o sdělení ve smyslu § 28 odst. třetí tisk. zák.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Zm I 425/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. května 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 15 (3) zák. na ochr. rep., P. též přestupkem podle §§ 11 a 19 zák. ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku nalézacího soudu neúplnost řízení proto, že nepřipustil důkaz o tom, že doslov standarty byl imunisován. Že tento návrh byl obhajobou činěn, plyne z protokolu o hlavním přelíčení, a též, že nalézací soud návrhu tomu nevyhověl. Přes to jest však v tomto směru zmateční stížnost uplatňující poukazem zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. zřejmě bezdůvodnou, neboť i z toho, co obžalování o obsahu závadné standarty připouštějí, plyne, že se tu nejednalo o sdělení o veřejném rokování sněmu, které má v § 28 tisk. zák. zaručenou beztrestnost. Neboť jen z toho, že standarta obsahovala toliko citát bez souvislosti s dalším obsahem a smyslem případného parlamentního jednání a řeči tam pronesené, nemůže se dovozovati, že se jednalo o sdělení ve smyslu § 28 odst. třetí tisk. zákona, nepřihlížeje ani k té okolnosti, že není ani zjištěno, že se jednalo o sdělení tiskem. Nalézací soud tedy obhajobu nezkrátil a zmatek nezaložil, nepřipustiv důkaz o oné nerozhodné okolnosti.

Čís. 3295.

Výhrada prodatelova vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny nemá účinku, byla-li prodatelem učiněna teprve dodatečně v účtech a v dopisech při dodání zboží po platném dřívějším ujednání prodeje na úvěr (na pevný účet), to ani tehdy, když se kupitel proti výhradě té dodatečně učiněné neohradil (§ 863 obč. zák.).